

Milá starší slečno!

Dostavte se 15. října 1925 přesně o 2. hod. odpoledne do pece v krematoriu na Olšanských hřbitovech. Už jste si tu na světě pobyla dost dlouho a je nejvyšší na čase, abyste se odebrala do pekla ku svému blízkému příbuznému Satanáši, který po Vás touží a vzdychá. Nedostavíte-li se dobrovolně, pošle si pro Vás čerty. Nebojte se, že Vám v pekle bude smutno. Je tam takových držkatých čarodějnic víc!

Sotva tento dopis slečna Matylda dočetla, vyřítla se ze svého bytu jen tak, jak po ránu byla, ve spodničce a s myším copánkem v zádu na krku, a rovnou k sousedce paní Anně Bezinkové, kde spustila na celé kolo: „Co voní mi budou posílat psaníčka, voní cuchto ucouraná, voní kastrole nemytej, voni si hleděj svýho a nevotíraj se vo pořádný ženský, voni drbno uličnická!“ A v tomto tónu nesla se přednáška dál k nemalému potěšení všech nájemníků.

To se rozumí, že paní Bezinková nechtěla nechat tyto urážky nepomstěny a proto podala na slečnu Matyldu Regnerovou žalobu pro urážku na cti. Leč slečna Matylda i před soudem trvala na svém přesvědčení, že pozvání do pece jí nikdo jiný neposlal, než její sousedka Anna Bezinková, s kterou je již několik let na válečné noze, a že jí tedy vynadala plným právem. Všecka snaha soudce vrch. rady Dr. Švambery o dosažení smíru nesečkala se s porozuměním a tak soudci nezbylo, než odsouditi starou slečnu do vězení na 24 hodin, kterýžto trest byl jí změněn v pokutu 20 Kč. Rozsudek je nepodmínečný, poněvadž obžalovaná ani neprojevila nad svým činem lítosti, ani nejevila ochotu k smíru a naopak své nadávky až do poslední chvíle považovala za správné a úměrné k dané situaci.

„Než bych tej ženskej dala těch dvacet korun, radši puďu do kriminálu!“ prohlásila na konec energicky. Teprve když jí soudce vysvětlil, že pokutu nedostane paní Bezinková, nýbrž že peníz ten připadne do pokladny státní, vyzdvíbla vrchní sukni a z důkladné spodničky vylovila „šrajtoflí“, chtějíc hned zaplatit. „To počkejte, povídá jí pan rada, „až to dostanete úředně. My tady peněz nepřijímáme!“

Čtyřlístek, který nepřinesl štěstí.

(Sedrie v Báňské Bystřici.)

Jednoho dubnového odpoledne ve válečném roce 1918 bílila švarná dívka Mařenka Deáková z Abelové na zahradě plátno. Opodál ledabyle postávaly dvě ženy, jichž však Mařenka nezpozorovala, neboť její zrak byl upřen do sotva vyrostlého jeteliště! Náhle zdálo se jí, že uviděla čtyřlístek, který jí měl přinést štěstí. Rychle se shýbla, ale zatím klamný jetýlek jí zmizel mezi druhými. Mařenka nechtěla se jej však jen tak vzdát. Klekla si do trávy a neměla pro nic jiného smyslu, nežli pro čtyřlístek.

Toho chytře využily obě ženy. Příkradly se tiše k ní netušícím děvčeti a hodily mu

na hlavu jedno z prostěradel, které právě bílilo, a svázaly je tak, že se z něho nemohlo hned tak vymotat. Zatím jí posbíraly plátná za tehdejších 224 korun.

Přes sedm let uplynulo od této doby, aniž by se podařilo vypátrati totožnost oněch zlodějek. Až letos zjistilo neúnavné četnictvo, že to byla Marie Filková a Zuzana Hrnčiarová z Polichna.

Nyní byly souzeny před sedrií v Báňské Bystřici pro zločin loupeže a obě dostaly po šesti měsících žaláře.

—ij—

Drahé fuknutí.

(Před okres. soudem pro přestupky v Praze.)

Obžalovaný řidič elektrické dráhy Kolařík líčil věc jako za zmínku nestojící fuknutí elektrické tramwaye do automobilu. Nic prý se vlastně nestalo. Na voze elektrické dráhy ani barva nebyla setřena, ani jediná tabulka nepraskla a tak prý není ani správné, když toto nepatrné fuknutí definuje se jako srážka.

Leč fotografie poškozeného automobilu mluvily jinou řečí. Šlo o nejtěžší typ českého automobilu „Praga-Grand“ s těžkou zimní karoserií. Tato těžká karoserie byla na dvou místech nahoře proražena naskrz, okénko na padrti rozbito a kromě toho, patrně nárazníkem motorového vozu, byla poškozena benzínová nádržka a to tak, že benzin z ní prýštil.

Továrna Českomoravská ve své automobilce vůz si spravila a správká stála 15.300 Kč a to ještě počítáno v režijní tovární ceně. Mimo to utrpěl úraz jak šofér, automobil řídící, tak ve voze sedící člen správní rady a ředitel továrny.

Obžalovaný řidič vozu elektr. dráhy hájil se tím, že srážku zavinil šofér, který prý neočekávaně v bezprostřední blízkosti „Koruny“ jej předejel a před ním na koleje se postavil. Leč svědecky bylo zjištěno, že automobil později poškozený jel po celých Příkopecích velmi volně, nemohl však minouti stanicí „Koruna“, poněvadž v ní stálo několik vlaků elektrické dráhy. Za nimi stál automobil, jsa umístěn podle nových předpisů za nimi a nucen vyčkat, až řada motorových vozů, před ním stojících, dá se do pohybu. Takto stál automobil asi 3 minuty u zastávky „Koruna“. Bylo to o polednách, v době, kdy tato nejnižší snad tepna Prahy bývá passanty ucpána.

Soud po výsledku svědků vynesl rozsudek, jímž obžalovaného řidiče vozu uznal vinným a odsoudil jej do vězení na 48 hodin, odůvodniv svůj výrok tím, že podle vlastního doznání pozbyl řidič elektrické dráhy schopnosti ovládati vůz, k tomu nehledě, že když spatřil automobil, stojící ve stanici na vzdálenost plných 80 m, jak doznává, měl a musil mít možnost srážce zabrániti. Neučinil-li tak, lze to přičísti na vrub buďto neschopnosti anebo lehkomyšlnosti.

Spor ovšem bude mít dozvuky u soudu civilního, kam poškozená majitelka automobilu, Českomoravská továrna, uchýlila se s žalobou o zaplacení 15.300 Kč; rovněž zraněný šofér a ředitel továrny domáhají se žalobami civilními značné náhrady škody.

Obžalovaného řidiče elektrické dráhy zastupoval dr. Miříčka ml., soukromé účastníky, t. j. poškozenou továrnu a zraněné passanty dr. Mellan.

Zajímavé vyhnání plodu.

(Zemský trestní soud v Praze.)

Anna Tošnerová je žena asi 30letá. Byla majitelkou poloviny domku v Šlemíně; od září 1925 je pak majitelkou domku celého, neboť její muž, invalida Fr. Tošner, 18. září 1925 zemřel. Tato žena měla od zimy 1924 nějaké techtle mechtle s ženatým lesným hajným Janem Melounkem, jemuž svěřila záhy sladké tajemství, které ale ku podivu Melounka nijak nepotěšilo. Nad takovýmto přijetím svého poselství nekormoutila se Tošnerová dlouho a Melounkovi naznačila, že by se snad dalo něco dělat, kdyby na to měla peníze. Tož Melounek dal jí 500 Kč, které Tošnerová přijala, a když se spolu za čas sešli, hlásila mu, že svěřené tajemství už neexistuje.

Záhy nastalo jaro, vše se zelenalo, příroda hýřila krásami a Tošnerová opět šeptala hajnému do ouška, že dle všech příznaků pozoruje, že vstoupilo do ní mysterium lásky... Melounek se zase drbal ve sporých vlasech, zase vyslechl radu, že by se něco dalo dělat, kdyby byly peníze, ale dělal, jako když neslyší. Rozešel se tedy s Tošnerovou v nevěli...

Teď se do toho vložil manžel Tošnerové. Napsal dopis Melounově manželce, v němž jí objasnil vztahy své ženy k jejímu muži. Psal, že žena se mu s pláčem svěřila k hříchu a že vidí, že jeho život je přičiněním Melounka zničen. Bojí se, že přijde věc na veřejnost, a proto žádá paní Melounkovou, aby jednala rychle; jsme sami doma — píše — a jestliže se vás muž s mojí ženou nevyrovná, ani minutu nemůže být hajným.

Když tento dopis paní Melounková přečetla, zavolala na poradu svého mužička; porada trvala dlouho a byla zvláštní tím, že Melounka nebylo ani slyšet. Ale dopis zůstal bez odpovědi.

Záhy na to hnulo se v Tošnerce svědomí a šla se udat, že na nátlak a za přispění hajného Melounka dala si v Praze pomoci... Četnictvo ovšem učinilo povinné hlášení a Anna Tošnerová i hajný Jan Melounek zasedli na lavici obžalovaných před senát vrch. rady Ed. Součka, aby se zodpovídali ze žaloby, kterou na ně vznesl státní zástupce Dr. Jelínek, že totiž Tošnerová nezjištěnou porodní asistentkou dala v sobě provésti nedovolený zákrok, směřující k vyhnání vlastního plodu, čímž hrubě porušila § 144 tr. z.; Melounek pak, že čin ten radou nastrojil a obnosem 500 Kč k němu přispěl.

Při přelíčení se Tošnerová kajícně k činu přiznala. Přijala 500 Kč, které jí za tím účelem Melounek přinesl, a jela do Prahy k porodní babičce. Ta v ní provedla nějakou manipulaci, nechala si zaplatit 500 Kč a propustila ji, načež se Tošnerová vrátila do své milé obce.

Předseda: A která babička to byla? Jak se jmenovala?

Obž.: Kdyby mě, pane rado, rozkrájeli, tak to už nevím.

Předs.: Tedy víte alespoň ulici, kde bydlila?

Obž.: Dočista nic nevím. Já se v Praze nevyznám. Šla jsem z nádraží celá pitomá.

Předs.: Na které nádraží jste přijela?

Obž.: To já nevím.

Předs.: Na které stanici jste u vás nastupovala?

Obž.: V Pikovicích.

Předs.: Tedy jste přijela na nádraží Wilsonovo. Kam jste šla odtud?

Obž.: To já už nevím.

Předs.: Na kterou stranu jste se tedy dala, když jste vyšla z nádraží?

Obž.: Já šla jen tak po ulici a plakala jsem. Tu se mně všimla nějaká paní, přijde najednou ke mně a zčista jasna povídá: Matičko, neplačte, vždyť je to támhle! A ukázala prstem na nějaký dům. Já jsem vešla do toho domu a v něm opravdu bydlila porodní babička. Zaklepala jsem, ona mi přišla sama otevřít. Ani se mě neptala, co chci, hned mne vedla dál a bez řečí mi to provedla, jako když mi vidí na očích, co chci. Já jí poděkovala, dala jsem jí 500 Kč a odešla jsem.

Za to obžalovaný Melounek zapíral houževnatě. S Tošnerovou, která prý za ním běhala, ve slabé chvíli něco měl, ale k vyhnání plodu jí vůbec neradil a dal jí 500 Kč jen proto, aby se jí zbavil. Po druhé mu říkala, že je 4 dny v jiném stavu, ale to už jí nic nedal, ač mu starý Tošner, teď už na Pravdě Boží, říkal, že to musí zaplatit, že to stálo ponejprv 500 Kč, ale po druhé že to bude dražší.

Když byla slyšena ještě celá řada svědků, mezi nimi i manželka obžalovaného Melounková, která dosvědčila, že Tošner mimo zaslání zmíněného již dopisu přišel k ní domů a požadoval na ní peníze, bylo líčení skončeno a po poradě vynesl rozsudek, jímž se Tošnerová i Melounek sprostfují. V důvodech osvobozujícího rozsudku uvedl soud, že není prokázáno, že by Tošnerová bývala vůbec těhotnou; není pro to žádného spolehlivého dokladu ani znaleckého, ani jiného; naopak průběhem líčení vyšly najevo pochybnosti, zda zde vůbec byla skutková povaha zažalovaného činu; spíše činí věc dojem pokusu vydírání. Poněvadž tedy soud nemohl ani dospěti k přesvědčení, že obžalovaná byla vůbec těhotnou, nemohl ani zodpovědět otázku, zda plod byl odstraněn, a proto vynesl rozsudek osvobozující.

Radostně si hajný hned za dveřmi jednací síně vytáhl z boty fajku a zapálil si. Jistě mu už dlouho tak nechutnalo pokušení, jako v této chvíli... —ff—

Historie jednoho karlínského strážníka a jednoho obchodníka.

(Okresní soud v Karlíně.)

Mezi obchodníkem S. v Karlíně ve Vítkově ulici a strážníkem Š., přiděleným tamnímu komisařství, byly odedávna spory a různice. Podnět k nim dala žena obchodníka S., která udržovala s dotyčným strážníkem důvěrný poměr. Když se o tom její muž dozvěděl, za-